

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně **Ing. A. B.,** zastoupené JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem se sídlem v Praze 5, Štefánikova 48, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze,** se sídlem v Praze 2, Žitná 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. září 2001, č. j. 7658/01/110, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2004, č. j. 38 Ca 642/2001 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. září 2001, č. j. 7658/01-110, kterým zamítl její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Kladně č. j. 137637/00/030915 ze dne 12. 12. 2000 na základ daně, daň a ztrátu z příjmu fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 1997, jímž byl stanoven základ daně ve výši 1 600 000 Kč, vyměřená daň ve výši 557 760 Kč. Základ daně jí byl dodatečně stanoven a daň dodatečně vyměřena na základě zprávy o daňové kontrole, č. j. 123597/00/030933/200 ze dne 1. 11. 2000. Finanční úřad v Kladně tak rozhodl podle zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a podle § 46 odst. 7 s použitím § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem Finančního úřadu v Kladně, že žalobkyně neunesla při dokazování svoji zákonnou povinnost, a tak daň nebylo možno stanovit dokazováním. Správce daně byl proto oprávněn ve smyslu ust. § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. stanovit daň podle pomůcek.

Žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. Podle něj správce daně požadoval po žalobkyni prokázání jejího tvrzení, že částku 2 200 000 Kč získala jako příjem, který nepodléhá dani z příjmů. Toto tvrzení vyplývá z podaného daňového přiznání, sdělení žalobkyně správci daně a povinnosti žalobkyně stanovené v ust. § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů. Správce daně tedy postupoval v souladu se zákonem. Námitku žalobkyně, že správce daně nemohl na ni vznášet takový dotaz, a proto ona neměla povinnost na takový dotaz odpovědět, Městský soud v Praze neuznal. Nedůvodnou zjistil Městský soud v Praze i námitku žalobkyně, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek.

V kasační stížnosti uplatnila žalobkyně důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., tedy v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze. Městský soud v Praze nerespektoval ust. čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod. V souladu s nimi byl správce daně oprávněn žalobkyni vyzvat pouze k prokázání toho, k čemu je zcela jednoznačně a beze všech pochyb oprávněn podle konkrétního ustanovení zákona. Pokud tak nepostupoval, jeho výzvě není povinen daňový subjekt vyhovět. Při aplikaci ust. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je třeba vycházet z ust. § 31 odst. 9 téhož zákona, a to zjištění toho, která z povinností daňového subjektu byla nesplněna, její pojmenování a následná výzva. Uvedené není splněno tehdy, pokud správce daně pouze v obecné rovině uvádí, že daňový subjekt disponoval s penězi, jejichž původ neprokázal, přičemž je zřejmé, že je mohl dostat do své dispozice více způsoby, než jako zdanitelný příjem. Použití ust. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je vázáno na současné splnění dvou zákonných podmínek a to, že daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností nesplnil některou ze svých zákonných povinností a v důsledku nesplnění zákonných povinností ze strany daňového subjektu stanovení daňové povinnosti dokazováním není možné. Žalobkyně v řízení před správcem daně výslovně uvedla, že příjem ve výši 2 200 000 Kč ani jiný k tomu korespondující ve zdaňovacím období roku 1997 neměla. Za tohoto stavu je nutno z pohledu elementární logiky výzvu, kterou obdržela nutno obsahově vykládat tak, že jí bylo uloženo, aby prokázala, že tomu korespondující příjem za a) neměla v daném zdaňovacím období nebo za b) nepodléhal dani z příjmů fyzických osob, případně jiné dani. Prokazovat neexistenci něčeho není možné. Výzva je proto neplatným úkonem správce daně, protože jí zavazoval pod sankcí možnosti použití pomůcek ke splnění něčeho, co realizovat nemohla jinak, než právě konstatováním zdroje příjmů, což je nutno označit za požadavek zcela nepřípustný. Tvrzení soudu, že žalobkyní nebylo uloženo, aby konstatovala zdroj příjmů, ale aby prokázala své tvrzení, že tuto částku získala jako příjem, který dani z příjmů nepodléhal je pouhou slovní ekvilibristikou. Částku 2 200 000 Kč, kterou žalobkyně následně zapůjčila jinému subjektu mohla nabýt více způsoby a v jiných obdobích než bylo účetní období roku 1997. Žalobkyně je oprávněna a může získat peněžní prostředky více způsoby, u nichž nemá povinnost cokoliv sdělovat správci daně, čemuž koresponduje i to, že správce daně není oprávněn v souvislosti se zjištěním, že jimi disponuje, činit na ni žádný dotaz. Existuje-li i jediná možnost, aby žalobkyně získala peněžní prostředky v uvedené výši jinak než příjmem, který by byl zdaňován daní z příjmů, a který by byl touto daní zdaňován právě v roce 1997, není možno přiznat správci daně právo, aby daň při absenci odpovědi na výzvu vyměřoval podle pomůcek tak, že o konkrétní částku v daném časovém období její příjmy zvýší. Právo správce daně stanovit daňovou povinnost podle pomůcek je vázáno na nepochybné zjištění, že daňový subjekt nesplnil svou povinnost dokazování stanovenou v § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a tato povinnost se vztahuje ke skutečnostem, které je povinen uvádět v přiznání, v hlášení a ve vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, to však logicky pouze v souvislosti s daňových řízením a v jeho rámci. Pod pláštíkem daňového řízení však

správce daně nemůže zasahovat do osobních práv občana, který k prokazování toho, odkud má peněžní prostředky není ze zákona povinen. Daňové řízení je pojmově vymezeno v ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v němž je uvedeno, že při správě daní jednají správci daně v řízení o daních, které je právě označeno za daňové řízení. Daňový subjekt může být správcem vyzván pouze k prokázání skutečností v souvislosti s řízením o daních. Navíc se musí jednat o daňové řízení, které probíhá u daňového subjektu, pokud byla výzva učiněna mimo tuto souvislost, jedná se o úkon správce daně, kterým nenavozuje právní účinky. To, co se správce daně dozví z jiných zdrojů, např. v souvislosti s daňovým řízením probíhajícím u jiného subjektu, že třetí osoba disponovala určitým rozsahem peněžních prostředků, pak podle názoru žalobkyně není správce daně oprávněn předložit této třetí osobě výzvu, která by ji zavazovala ke konstatování zdroje použitých peněžních prostředků. Správce daně nemůže postupovat libovolně podle toho, jak se mu momentálně zamane či zlíbí, ale jeho úkony musí být věcně logické, resp. musí vyjadřovat nutný důsledek, který je se způsobem nabytí peněžních prostředků daňovým subjektem kauzálně spojen. Žalobkyně dále opakovala, že postup správce daně je vyloučen i z časových důvodu, protože není nikterak doloženo, že by k příjmu došlo v roce 1997 a ne dříve, tedy v době, za kterou již správce daně daň doměřit nemůže. Dále poukazovala na to, že výše uvedené důvody uplatnila již v rámci žaloby, avšak soud je nehodnotil. Tím zároveň ani nevyčerpal předmět námitek přezkumu. Nepřesvědčivé odůvodnění rozhodnutí soudu jako by vycházelo z pera žalovaného. Soud jednak nehodnotil veškeré námitky žalobkyně a na druhou stranu zcela nekriticky přijímal lidská práva omezující stanoviska žalovaného. V řízení před správcem daně měla žalobkyně možnost konstatovat, že peněžní prostředky nabyla např. půjčkou od jiného subjektu (věřitele, ať již skutečného či pouze formálního, by si asi neměla problém nalézt), prodejem movitých věcí, které dříve nabyla, třetí osobě, příjmem v jiném časovém období než v tom, kdy je správce daně ještě oprávněn daň doměřit. Pokud takto žalobkyně nepostupovala, bylo to ze dvou zásadních důvodů. Jednak byla konsternována drzostí postupu pracovníků správce daně a jednak byla přesvědčena, že na takovéto zpupné a arogantní výzvy správce daně nemusí reagovat. Soud však nezákonnému omezování jejích práv nasadil korunu. Navrhla proto zrušení rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemností ze dne 1. 6. 2004. K námitce žalobkyně, že správce daně nebyl oprávněn vydat výzvy k prokázání toho, zda finanční prostředky, které v roce 1997 žalobkyně poskytla do podnikání svého manžela, neměly podléhat v tomto roce zdanění, považuje žalovaný v dané věci za podstatné, že se žalobkyní bylo vedeno daňové řízení jako s podnikatelkou (osobou samostatně výdělečně činnou) k prokázání správnosti údajů, které uvedla ve svém daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1997. Daňová kontrola byla zahájena dne 28. 11. 2000. Do protokolu sepsaného 2. 2. 2002 žalobkyně uvedla, že půjčku poskytla z vlastních finančních prostředků, a že v uplynulých letech neměla příjmy podléhající dani. V dalším řízením pak žalobkyně uvedla (vyjádření z 11. 5. 2001), že veškeré příjmy za posledních 10 let byly zdaněny, a že prostředky, které poskytla jako půjčku, nebyl příjem podléhající dani. V daňovém řízení tak byla žalobkyně následnými výzvami vyzývána k prokázání pravdivosti svých tvrzení o tom, že prostředky poskytnuté v roce 1997 jako půjčka, které nemohly pocházet z příjmů vykázaných v daňových přiznáních za uplynulá zdaňovací období, neměly v roce 1997 podléhat zdanění, tedy k prokázání daňově relevantních skutečností. Pokud by správci daně nesvědčilo právo přezkoumávat tvrzení daňového subjektu o tom, že veškeré příjmy zdanil nebo že zjištěné finanční prostředky u daného subjektu dani nepodléhají, stalo by se tvrzení daňového subjektu nepřezkoumatelným důkazem. Žalovaný je toho názoru, že platná právní úprava pro daňové řízení – zákon č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, oprávnění správce daně požadovat prokázání daňově rozhodných

skutečností obsahuje, a to jak v § 31 odst. 9, tak i v § 16 odst. 2 písm. e). Pokud žalobkyně uvádí, že finanční prostředky, které v roce 1997 poskytla jako půjčku do podnikání, mohla získat jinak než příjmem podléhajícím dani, pak bylo na ní, aby toto tvrzení prokázala. Správce daně jí k tomuto výzvami opakovaně vyzýval. Za stavu, kdy neprokázala ani na výzvu správce daně – či odmítla prokazovat, že u ní zjištěné finanční prostředky nemají podléhat zdanění jako příjem z podnikání, nesplnila zákonnou povinnost stanovenou v § 31 odst. 9, resp. i § 16 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Vznikly tak podmínky stanovené v § 31 odst. 5 stejného zákona pro stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek. V této souvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 101/99 a IV. ÚS 323/99. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. V podstatě jde o výklad ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. – o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. K tomuto ustanovení zaujal zásadní stanovisko Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 24. dubna 1996 Pl. ÚS 38/95, podle něhož toto ustanovení nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Taková úprava důkazního břemene v daňovém řízení není podle Ústavního soudu v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ani s jinými ústavně zaručenými právy a svobodami. Podle tohoto nálezu daňové řízení obecně je u nás, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat (tedy jakési břemeno tvrzení), ale též povinnost toto své tvrzení doložit – tedy břemeno důkazní. Tato zásada je právě vyjádřena zejména v § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky, nelze však použít takové, které byly získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. V prvé fázi řízení tedy zákonodárce přenáší důkazní břemeno na daňový subjekt. Citované ustanovení však nelze pojímat izolovaně. To, k čemu může správce daně daňový subjekty vyzvat, vyplývá zejména z ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků, který upravuje tzv. vytýkací řízení, a to v části zákona, která pojednává o vyměřování daní. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neupravuje tedy to, co může správce daně požadovat, ale kdo nese důkazní břemeno. Pokud tedy správce daně podle § 43 citovaného zákona určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti dokázat, a to ve lhůtě stanovené správcem daně. Neprokáže-li je, tedy neunese-li důkazní břemeno, tj. nevyvrátí-li pochybnosti správce daně, je správce daně oprávněn stanovit základ daně i daň podle pomůcek, které má nebo které si opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Státní úředník tedy nemůže daňový subjekt vyzvat k čemukoliv, ale naopak pouze k prokázání toho, co sám daňový subjekt tvrdí. Teprve když daňový subjekt svá vlastní tvrzení neprokáže, postupuje správce daně samostatně.

Jestliže žalobkyně podala dne 30. 3. 1998 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 1997, v němž uvedla jen příjem z převodu nemovitosti 1 200 000 Kč a výdaje 1 201 788 Kč a žádné příjmy ze závislé činnosti ani z podnikání a jiné samostatně výdělečné činnosti a správce daně při kontrole společnosti K. T. s. r. o., T., zjistil,

že žalobkyně poskytla této společnosti v letech 1997 a 1998 finanční půjčku v celkové výši 3 250 000 Kč, z toho v roce 1997 2 200 000 Kč, vznikly u něj pochybnosti o tvrzení daňového subjektu – žalobkyně v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) v tomto případě 1997. Dne 28. 1. 2000 správce daně zahájil daňovou kontrolu podle § 16 zákona o správě daní a poplatků u daňového subjektu – žalobkyně, a to u daně z příjmu za období roku 1996, 1997 a 1998 a u dani silniční za období roku 1996, 1997 a 1998. Od žalobkyně si správce daně vyžádal účetní osnovu, účetní knihy, přijaté a vydané faktury, bankovní výpisy, pokladní doklady, evidenci tržeb, evidenci HIM a odpisů, podklady k silniční dani. Dále v protokolu správce daně uvedl, že případné další podklady nutné k prokázání správnosti daňové povinnosti budou vyžádány v průběhu daňové kontroly. Při ústním jednání konaném u správce daně dne 2. 2. 2000 byl upřesněn předmět jednání: upřesnění výše příjmů v souvislosti s kontrolou daně z příjmů fyzických osob za roky 1997 a 1998. V průběhu tohoto jednání byla žalobkyně dotázána: Měla jste v uplynulých 10 letech příjmy, které nepodléhaly dani z příjmů, eventuálně byly daněny jinou daní? Na to žalobkyně odpověděla: „V uplynulých 10 letech jsem neměla žádné příjmy, které nepodléhaly dani z příjmů. Rovněž jsem neměla příjmy, které by měly být daněny jinou daní“. Žalobkyně připustila, že poskytla finanční půjčky v letech 1997 a 1998 společnosti K. T. s. r. o., a to v roce 1997 cca 2 200 000 Kč, v roce 1998 cca 1 000 000 Kč. Tyto půjčky, podle svého tvrzení, poskytla ze svých vlastních finančních prostředků. Na to správce daně žalobkyni vyzval, aby průkazně doložila, že finanční prostředky poskytnuté jako finanční půjčka byly zdaněny daní z příjmů nebo, že se jedná o prostředky, u kterých nebylo třeba je uvést v daňovém přiznání dle zákona č. 586/1992 Sb. v platném znění nebo že byly zdaněny jinou daní, v termínu do 29. 2. 2000. Protokol o ústním jednání žalobkyně podepsala. Na to žalobkyně reagovala písemností ze dne 4. 2. 2000, tak, že údaje, které jsou po ní požadovány správcem daně k prokázání ona netvrdila a tudíž nemá povinnost je prokazovat. Na to správce daně vyzval žalobkyni dne 21. 4. 2000 podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, aby jakýmkoliv průkazním způsobem doložila, že částka 3 250 000 Kč zapůjčená v letech 1997 a 1998 žalobkyní společnosti K. T. s. r. o. byla zdaněna. Na to žalobkyně odpověděla písemností ze dne 11. 5. 2000, že v protokolu o jednání došlo k chybě, neboť místo „v uplynulých 10 letech jsem neměla žádné příjmy, které nepodléhaly dani z příjmů. Rovněž jsem neměla příjmy, které by měly být daněny jinou daní.“ ve skutečnosti se vyjádřila tak, že „v uplynulých 10 létech neměla žádné příjmy, které by podléhaly dani z příjmů a rovněž tak žádné příjmy, které by měly být daněny jinou daní, které by nebyly zohledněny v účetnictví a následně toho zdaněny.“ Dále žalobkyně uvedla, že veškeré své příjmy za posledních 10 let, které podléhaly dani z příjmů, či měly být daněny jinou daní, řádně přiznala a v důsledku uvedeného neeviduje žádné daňové nedoplatky. Další výzvu podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků zaslal správce daně žalobkyni přípisem ze dne 1. 6. 2000. Výzvu správce daně žalobkyně nesplnila.

Námitka žalobkyně, že ji správce daně vyzýval k prokázání něčeho, co sama netvrdila, není důvodná. V přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 1997, žalobkyně vykázala jen příjem z převodu nemovitosti 1 200 000 Kč a výdaje 1 201 788 Kč, v tomtéž roce poskytla jinému subjektu půjčku 2 200 000 Kč (což žalobkyně nepopírá) a před správcem daně prohlásila dne 2. 2. 2000, že „V uplynulých 10 letech jsem neměla žádné příjmy, které nepodléhaly dani z příjmů. Rovněž jsem neměla příjmy, které by měly být daněny jinou daní“, přičemž o tomto zachycení jejího projevu v protokolu Nejvyšší správní soud nepochybuje, protože jinak by žalobkyně protokol nepodepsala. Bylo tedy na ní, aby prokázala, že částka 2 200 000 Kč, kterou v roce 1997 poskytla jinému subjektu jako půjčku, byla zdaněna, resp. že se jednalo o prostředky, jež dani nepodléhají. Tuto povinnost žalobkyně nesplnila. Pokud žalobkyně namítala, že není povinna prokazovat

zdroj svých příjmů, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení Ústavního soudu II. ÚS 750/2000 ze dne 3. 9. 2002 z něhož vyplývá, že ze žádného ustanovení zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ani z jiného předpisu právního řádu České republiky nevyplývá obecná povinnost právního subjektu informovat o jakémkoli svém majetku, či prokazovat jeho původ. Zároveň se však Ústavní soud nedomnívá, že by daňové orgány svým postupem (vyzváním daňového subjektu k doložení, že označené finanční prostředky nejsou předmětem daně, popř. že již byly zdaněny) uvedenou zásadu porušily. Současně v uvedené věci dospěl Ústavní soud k závěru, že takový postup správce daně není v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95. Podle Nejvyššího správního soudu byl v případě žalobkyně dodržen čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod z důvodů v tomto rozsudku uvedených. Žalobkyně v daném případě neunesla důkazní břemeno a finanční prostředky, tj. 2 200 000 Kč byly zařazeny do jejích příjmů za rok 1997. Námitka žalobkyně, že tuto částku nemusela získat v roce 1997, ale v jiném období, se jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako účelová. Tuto otázku hodnotil již správce daně, neboť posoudil příjmy uvedené v přiznáni k dani z příjmu obyvatel za roky 1991 a 1992 a dani z příjmu fyzických osob za roky 1993 až 1996 a dospěl k závěru, že částka 2 200 000 Kč nemohla být z těchto příjmů získána. Stejně tak bylo ověřeno, že tato částka nepochází ani z výsledků činnosti společnosti E. S. s. r. o. Za této situace byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek podle ust. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Všemi rozhodnými skutečnostmi se Městský soud v Praze v napadeném rozsudku řádně zabýval a své závěry řádně a podrobně odůvodnil. S jeho závěry Nejvyšší správní soud souhlasí.

Kasační stížnost žalobkyně shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a příslušela by mu proto náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle ust. § 60 odst. 1 za použití ust. § 120 s. ř. s. Protože žalovaný jednak náhradu nákladů nežádal a jednak mu podle obsahu spisu ani náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu